

CODEX ETHICUS

Riktlinjer för tolkning av diakonens och prästens vigningslöften
i Luleå stift. Framtagen av biskop och prostmöte i november 2006.

CODEX ETHICUS

Diakonens och prästens etik har sin grund i Den heliga skrift, kyrkans bekännelse, vigningslöftena och kyrkoordningen samt den inre och den yttre kallelsen.

De löften som diakon och präst avger vid sin vigning inleds med biskopens ord:

*Kyrkan är ett Guds folk, Kristi kropp,
Ett tempel av levande stenar, där Kristus är hörnstenen.
I detta Guds folk, där vi alla genom dopet är kallade
att föra ut evangelium i hela världen,
har diakonen och prästen ett särskilt uppdrag.*

*En diakon skall
uppsöka, hjälpa och stödja dem som är i kroppslig och själslig nöd,
ge kristen fostran och undervisning i tron,
i församling och samhälle vara ett barmhärtighetens tecken
och i allt tjäna Kristus i sin nästa.
En diakon skall leva som Kristi tjänare
och hjälpa människor att gestalta Guds kärlek.
Diakonen skall försvara människors rätt,
stå på de förtrycktas sida
och uppmuntra och frigöra Guds folk till det som är gott,
så att Guds kärlek blir synlig i världen.*

*En präst skall
predika Guds ord och förvalta sakramenten,
leda församlingens bön och tillbedjan i gudstjänsten,
undervisa och utöva själavård och så vara en herde för Guds hjord.
En präst skall i sitt ämbete leva som Kristi tjänare,
öppen för människors behov
och i sitt sinne vara vänd till Gud och hela skapelsen.
Med trohet och klokhets skall prästen ge Guds folk
vad det behöver för att renas och mogna i tron,
så att Guds kärlek blir synlig i världen.*

*Åt er anförtros uppdraget att vara diakon och präst.
Möt era medmänniskor med varsamhet och aktning.
Sök Guds viljas väg tillsammans med dem
och sträva efter att låta tro, lära och liv bli ett.*

Diakonlöftena är grunden för den diakonala yrkesetiken. Inför vigningen har diakonen lovat:

- att i Guds den treeniges namn åtaga sig uppdraget att vara diakon och utöva det så att Gud blir ärad, kyrkan uppbyggd och Guds vilja förverkligad i världen,
- att stå fast i kyrkans tro, hjälpa dem som behöver diakonens tjänst och stå på de förtrycktas sida,
- att följa vår kyrkas ordning och förverkliga sin kallelse med Kristus som förebild,
- att leva så bland människor, att diakonen blir ett vittne om Guds kärlek och försoningens hemlighet.

Som en påminnelse om diakonens egen ofullkomlighet och Guds nåd bekräftas dessa löften med följande försäkran:

Jag, NN, vill med Guds hjälp och förtröstan på Guds nåd leva enligt dessa löften.

Prästlöftena är grunden för den prästerliga yrkesetiken. Inför vigningen har prästen lovat:

att i Guds den treeniges namn åtaga sig uppdraget att vara präst och utöva det så att Gud blir ärad, kyrkan uppbyggd och Guds vilja förverkligad i världen

att stå fast i kyrkans tro, rent och klart förkunna Guds ord som det är givet i den heliga Skrift och så som det är omvittnat i vår kyrkas bekännelse, och rätt förvalta sakramenten

att följa vår kyrkas ordning och förverkliga sin kallelse med Kristus som förebild,

att leva så bland människor, att prästen blir ett vittne om Guds kärlek och försoningens hemlighet.

Som en påminnelse om prästens egen ofullkomlighet och Guds nåd bekräftas dessa löften med följande försäkran:

Jag, NN, vill med Guds hjälp och förtröstan på Guds nåd leva enligt dessa löften.

Som ett uttryck för kyrkans tro och en påminnelse om tillhörigheten till den världsvida kyrkan bekänner diakon- och prästkandidaterna så kyrkans heliga kristna tro.

Den etik som diakonen och prästen har lovat att i förtröstan på Guds nåd följa omfattar därmed tro, lära och liv, lojalitet med kyrkans ordning och ett särskilt ansvar för medmänniskan och hela skapelsen.

Meningen med en *Codex Ethicus* för diakoner och präster är att tydliggöra och förstärka diakonens och prästens identitet och väkna samt att vårda och öka förtroendet för yrkeskåren.

Denna Codex har karaktären av övergripande principer, förhållningssätt, allmänna riktlinjer och normer samt specifika regler. Den har inte formen av juridiskt bindande föreskrift utan baseras på det

förtroende mellan Svenska kyrkan och stiftets biskop å ena sidan och enskild diakon och präst å den andra, som vigningen är ett uttryck för.

Riktlinjernas centrala funktion är

- att uppmärksamma den enskilde/a diakonen och prästen på det etiska ansvar vigningen medför,
- att påminna om det större sammanhang diakonen och prästen är insatt i både i sin tjänsteutövning och i sitt privatliv,
- att bevara och förbättra kyrkans anseende och det förtroende kyrkotillhöriga och allmänhet har för diakonens och prästens person och handlande,
- att stödja diakonens och prästens professionella hållning,
- att bidra till fortsatt diskussion och reflektion kring etikens roll i diakonens och prästens yrkesutövning

Etiken aktualiseras särskilt i relation till grupper och individer som är beroende av diakonens och prästens tjänsteutövning och dem diakonen och prästen själv är avhängig av.

Diakonen och prästens samtliga relationer bygger på den kristna uppfattningen om en människas okränkbara värde. Denna princip innebär en syn på varje medmänniska som en Guds skapelse, oändligt värdefull och helig, utan hänsyn till kön, etnicitet, tro, kultur, sexuell orientering eller andra särskiljande faktorer.

Grundnormen är att diakonen och prästen i alla sina relationer representerar Kristi kyrka med uppdrag att utmana, upprätta och befria. Diakonen och prästen ska aldrig använda sina kontakter med medmänniskor för att skapa eller uppehålla ett osunt beroendeförhållande som kan innebära ekonomiska, sexuella eller andra otillbörliga fördelar, kränka eller svika deras förtroende.

Diakonens och prästens ansvar

Diakonens och prästens kallelse vilar ytterst i det uppdrag Gud själv har överlämnat i dopet och på det förtroende som kyrkan och stiftets biskop har visat genom vigningen samt genom de löften som diakonen och prästen själv har avgett.

Därmed har diakonen och prästen förbundit sig till lojalitet med kyrkans lära och ordning. Detta ger för diakonen och prästen gemensamma ramar, men innebär också frihet och vidsträckta handlingsmöjligheter.

Vid vigningen har diakonen och prästen förbundit sig till arbetsgemenskapens uppgifter och gemensamma riktlinjer.

Diakonen och prästen är utifrån sin ämbetsutövning ansvarig inför biskop, domkapitel, kyrkoherde. Vidare är de i sin anställning i församlingen ansvariga inför arbetsledning, vanligtvis kyrkoherden, och kyrkoråd. Precis som varje kristen har diakonen och prästen ansvar inför sitt eget samvete och ytterst Gud själv.

2

Arbetsledare, kollegor och medarbetare

Det är viktigt att diakonen och prästen reflekterar över sitt förtroende för den egna yrkeskåren. Ett sådant förtroende är en förutsättning för att man själv ska kunna representera kollegorna.

En diakon och präst skall inte tala illa eller nedsättande om kollegor. De ska i alla sina relationer, följa Luthers förklaring till det 8:e budet: ”Vi skall tänka och tala väl om varandra och tyda allt till det bästa.” Kritik ska riktas till den det berör och inte till andra.

Diakoner, präster och övriga medarbetare har tillsammans med kyrkoråd och arbetsledare ett gemensamt ansvar för tjänstens utövning och ett gott arbetsklimat. När konflikter uppstår har alla berörda ett ansvar för att i öppenhet och respekt aktivt söka en lösning. Problem bör i första hand tas upp med den som frågorna berör. Skvaller och prat bakom ryggen ska inte förekomma.

Uppmuntran och beröm är naturliga inslag i byggandet av en förtroendefull och positiv arbetsmiljö. Men även saklig och konstruktiv kritik är viktig i det vardagliga arbetet. Varje diakon och präst har ett ansvar för att missförhållanden eller rena tjänstefel beivras. Om frågorna därför behöver föras vidare till arbetsledare eller biskop, bör det ske efter att den berörda personen är informerad om kritiken och haft möjlighet att ge synpunkter på det som påtalas.

3

Biskop och kyrkoherde

Det är god praxis att varje diakon och präst söker sin egen själavårdare utanför den egna församlingen. Stiftets biskop har dubbla uppgifter som både diakonernas och prästernas pastor pastorum och som stiftschef. Som ordförande i domkapitel och stiftsstyrelse har biskopen det yttersta ansvaret för främjande och tillsyn över stiftets, diakonernas och prästernas verksamhet. Biskopen behöver i sin tjänsteutövning kunna agera utifrån sin samlade kunskap om förhållandena i stiftet. Samtal med biskopen faller således inte automatiskt under tystnadsplikten. Givetvis måste förtroendefulla samtal i personliga och andliga ting kunna föras mellan präst eller diakon och biskop utan ängslan för att innehållet i ett sådant samtal skall föras vidare. Viktigt är då att båda parter är överens om samtalets karaktär.

Kyrkoherden har en liknande dubbelroll som präst och arbetsledare. När kyrkoherden står i en arbetsrättslig relation som chef bör enskild själavård inte förekomma. Vissa frågor av personlig karaktär kan dock påverka arbetet. Det är därför viktigt att på ett förtroendefullt sätt kunna dela det med arbetsledningen. Mottagna förtroenden av detta slag ställer höga krav på varsamhet och pastoralt omdöme.

Det är viktigt, i synnerhet för arbetsledande personer i vignings-tjänsten, att man vid samtalets inledning klargör dess karaktär och ramar och därmed preciserar om det är ett samtal under tystnadsplikt eller om det kan yppas. Diakon och präst i arbetsledande ställning bör inte utöva enskild själavård med underställd personal när samtalet rör relationer och förhållanden på arbetsplatsen.

4

Själavård

Vid alla personliga kontakter är det viktigt att den som söker diakonens och prästens stöd står i centrum och själv är delaktig i hur stödet utformas. En själavårdsrelation kan skapa starka bindningar och beroende. Att hantera närhet i samtalet och samtidigt vinnlägga sig om nödvändig distans kräver kunskap om den dynamik som uppstår i det enskilda samtalet. Diakonen och prästen bör vara beredd att bearbeta beroendesituationer

och vid behov söka handledning. En självvårdssituation ska helst ha en given ram som består av fastställd neutral plats och avtalad tid.

Ett respektfullt förhållningssätt garanterar att samtalsituationen inte utnyttjas av någondera parten för intimitet av otillbörlig karaktär. Diakonen och prästen bör vara väl medveten om självvårdens risker och sina egna behov av handledning, fortbildning och fördjupning i ämnet.

Diakonen och prästen får därför aldrig inleda eller utöva sexuella handlingar med en person som står i beroende- och/eller självvårdsrelation till henne/honom, eller i en tidsmässig överblickbar anslutning till en sådan relation. Särskilt grannlaga är självvårdande relationer till sörjande och konfirmander.

Tystnadsplikt

I kyrkoordningens 31 kap § 9 stadgas: ”Den som är eller har varit behörig att utöva uppdraget som präst har tystnadsplikt ifråga om uppgifter som han eller hon därvid fått veta under bikt eller enskild självvård.” Därmed har kyrkoordningen markerat den prästerliga tystnadspliktens ovillkorliga och absoluta karaktär.

Allmänheten har stort förtroende för prästens tystnadsplikt. Den är absolut. Det betyder att man inte ens får bekräfta att ett samtal under tystnadsplikt har ägt rum. Det innebär också att prästen är förbjuden att vittna i domstol om sådant hon/han erfarit under tystnadsplikt.

Varken prästen eller konfidenten förfogar över tystnadsplikten. Det betyder att även om konfidenten säger att prästen får berätta vad som förevarit i samtalet, är det förbjudet.

Inget som har framkommit under bikt eller biktliknande situation får yppas ens i en enskild handledning. Prästen kan inte heller ingå i ett vårdteam och där, om än i avidentifierad form, yppa sådant som hon/han har fått veta under bikt eller biktliknande samtal. Ett självvårdssamtal kan däremot efter avidentifiering, bli föremål för handledning med fokusering på självvårdarens egna reaktioner och pastorala förhållningssätt.

Diakonens tystnadsplikt är av annat slag än prästens absoluta tystnadsplikt. För att tydliggöra detta används olika begrepp för själavårdande uppgifter för diakon respektive präst även om uppgiften i sig inte innebär någon egentlig skillnad. Diakonen har själavårdande samtal och prästen enskild själavård.

I kyrkoordningens 32 kap § 9 stadgas: ”Den som är eller har varit behörig att utöva uppdraget som diakon har tystnadsplikt i fråga om sådant som han eller hon därvid har fått veta under själavårdande samtal.”

Tystnadsplikten hindrar dock inte att en sådan uppgift lämnas ut om

- personen ifråga medger att tystnadsplikten lämnas ut
- diakonen har ålagts att uttala sig under ed, eller
- det föreligger uppgifts-, informations- eller anmälningsskyldighet enligt lag.

Tystnadsplikten är livslång. Även om en präst eller diakon av någon anledning har lämnat sitt ämbete eller sin tjänst, kvarstår förbudet att yppa något i enlighet med ovanstående riktlinjer.

Alla samtal med en präst är dock inte belagda med tystnadsplikt.

Eftersom kunskapen om tystnadspliktens regler är begränsade hos allmänheten, bör diakonen och prästen ålägga sig en moralisk tystnadsplikt även för enskilda samtal av känslig natur.

6

Församlingens förtroendevalda

Alla kristna är kallade att gestalta Kristi kärlek i en trasig värld. Diakonen och prästen är av Gud, genom kyrkan och församlingen, kallad att förvalta det särskilda ämbete som finns i kyrkan.

Diakonen, prästen och församlingens förtroendevalda i kyrkofullmäktige och kyrkoråd har ett gemensamt uppdrag och ansvar. Därför är det angeläget att diakonen och prästen vårdar och utvecklar sina relationer med de förtroendevalda. Prästen är vidare församlingens andliga ledare och förväntas därför också vara andlig ledare för de förtroendevalda. Ömsesidig respekt och kunskap om varandras roller är därför nödvändiga för ett uthålligt och stabilt ansvarstagande.

7

Att bygga församling

Alla döpta har ansvar för att bygga upp församlingen – Kristi kropp. I församlingen är alla lika viktiga som medarbetare. Diakonen och prästen är satta att tjäna detta församlingsbygge med sina speciella uppdrag. Enheten i Kristi kropp manifesteras främst i gemensam bön, gudstjänst och handling. Det är viktigt att diakon och präst delar församlingens liv och gudstjänst även när man inte är i tjänst.

8

Kyrkliga handlingar

De kyrkliga handlingarna är aldrig privata, men bör helst innehålla ett personligt tilltal. Prästen är alltid ett redskap för att förmedla kyrkans omsorg och engagemang. I samband med dop, konfirmation, vigsel och begravning kommer prästen och ofta diakonen nära enskilda människor i livstydande och ibland livsavgörande situationer.

De kyrkliga handlingarna är kristna gudstjänster, men de är också riter i olika livspassager. Människor står då inför avgörande livsförändringar och är därför mer uppmärksamma, sårbara och påverkbara än annars. Det ger speciellt prästen ett stort ansvar i uppgiften att både lyssna och undervisa om kyrkans förståelse av de kyrkliga handlingarna. Det är viktigt att skapa en förtroendefull relation som ger var och en goda möjligheter att ta till sig riten med en kristen livstolkning. Här gäller det att förena individens personliga behov och önskningar med kyrkans budskap och identitet. Prästens uppdrag är att alltid visa på Kristus.

Det är också viktigt att kunna vila sig i vår kyrkas objektiva ämbetssyn, vilken betyder att ämbetshandlingarnas giltighet inte är beroende av personliga kvaliteter eller egenskaper. Dock är förtroendet för prästen som person inte utan betydelse för människors tilltro till det kristna budskapet.

9

Uppdrag i annan församling

Då präst kallas att fira gudstjänst eller utföra kyrklig handling i annan församling än i den egna skall kontakt tas med den aktuella församlingens kyrkoherde (KO kap 17 § 16). Vid utformning av sådana gudstjänster är det lämpligt att efterhöra och följa lokal praxis.

10

Massmedier

Massmedierna har en legitim och viktig funktion att informera och granska olika samhällsföreteelser, däribland också kyrkan. Kyrkan omfattas i huvudsak av offentlighetsprincipen och diakonen och prästen av grundlagens bestämmelser om yttrandefrihet. Samtidigt är diakonen och prästen ofta bunden av sin tystnadsplikt, då han/hon har kunskaper av konfidentiell natur.

Diakonen och prästen bör i kontakt med media tydligt klargöra om han/hon uttalar sig för kyrkan eller framför sin egen personliga åsikt.

Riktlinjer vid mediakontakter är

- att underlätta mediernas informerande och granskande uppgift genom relevant och sakligt grundad information, utan att utlämna enskilda personer
- att förvissa sig om att informationen är rätt uppfattad och att man själv är rätt citerad
- att avstå från att debattera personliga konflikter eller samarbetsproblem inom kyrkan
- att undvika nedsättande omdömen om personer, andra samfund eller religioner
- att så långt det är möjligt vara lojal med kyrkan och dess företrädare och värna om kyrkans anseende
- att undvika publicitet för egen räkning, men att i allt, efter bästa förmåga, företräda kyrkans budskap

II

Ekonomiska förhållanden

Kyrkan ämbetsbärare får aldrig sträva efter att för egen del erhålla pengar, gåvor eller testamenten eller andra gentjänster för sin yrkesutövning. Gåvor som mottas till verksamhet inom eller utom församling skall skyndsamt sändas till det angivna ändamålet mot kvitto. Gåvor, församlingsmedel och egna tillgångar skall hållas åtskilda. Diakonen och prästen äger inte sitt ämbete och vigningstjänsten får aldrig uppfattas ”vara till salu”.

I2

Bisysslor

Diakon och präst som på sin fritid utför konsultuppdrag, föreläsningar eller annat som är ersättningsberättigande, bör informera sin närmaste arbetsledare och i mer omfattande fall sin biskop om verksamhetens omfattning och art. Eventuell bisyssla ska vara förenlig med uppdraget som diakon och präst.

I3

Relationen till andra kristna trossamfund och religioner

I relation till andra kristna samfund och religioner är den givna utgångspunkten att alla människor är skapade till Guds avbild.

Tron på Jesus Kristus som världens räddare är kyrkans speciella fundament och en viktig ekumenisk utgångspunkt, som vi ska stå stadigt på för att bli respekterade som samtalspartners. Viktigt är att vi samtidigt erkänner att vi inte kan sätta gränser för Guds handlande utan är öppna för den heliga Andens verkan.

Vi bör i mötet med andra trosriktningar i vårt närområde undvika proselytism och en oreflekterad missionerande inställning, vilket betyder att upprätthålla en respektfull hållning även till personer vars trostolkningar vi inte delar.

Diakon och präst ska också på ett genomtänkt sätt möta flyktingar som kommer från andra kristna traditioner. Han/hon bör undvika att vara för snabb att hjälpa dem in i vår tradition utan att först försökt hjälpa dem vidare till deras egen kyrkliga tradition.

Vidare gäller i mötet med flyktingar av annan religion att inte oreflekterat föra in dessa för snabbt i församlingen, slarva med dop- undervisningen eller att döpa för fort. Vi kan utsätta flyktingar som inte ännu fått permanent uppehållstillstånd i en svår situation om de t.ex. blir tvungna att återvända till sina länder där det kan förekomma att religionsbyte bestraffas med döden eller andra hårda straff.

Diakonen och prästen bör känna till FN:s allmänna förklaring om de mänskliga rättigheterna som antogs redan 1948:

Artikel 1

”Alla människor äro födda fria och lika i värde och rättigheter. De äro utrustade med förnuft och samvete och böra handla gentemot varandra i en anda av broderskap.”

Artikel 2

”Envar är berättigad till alla de fri- och rättigheter, som uttalas i denna förklaring utan åtskillnad av något slag, såsom ras, hudfärg, kön, språk, religion, politisk eller annan uppfattning, nationellt eller socialt ursprung, egendom, börd eller ställning.”

Allt är dock inte bra i religiösa kontextens värld. Vi får aldrig tveka att kritisera och ta avstånd från förtryck. Det gäller både i vår egen kyrka och i andra kristna samfund och andra religioner. En viktig ledstjärna är att värna människans okränkbara värde och att stå på de svagas och utsattas sida. Diakonens och prästens tolerans omfattar inte tolerans mot intolerans. Den som är alltför intresserad av att alltid ha de rätta och snabba svaren, blir ingen bra samtalspartner. Samarbetsprojekt i det godas tjänst och teologiska samtal är bra för att öppna vägar över samfunds- och religionsgränser.

Ansökan om tjänst

Vid ansökan om tjänst ska otillbörlig påverkan på tjänstetillsättningen undvikas. Medsökandes meriter eller lämplighet skall inte kommenteras. Var och en bör själv få möjlighet att sakligt presentera förtjänst, skicklighet och lämplighet för tjänsten. Arbetsgivaren bestämmer vem eller vilka som skall

kallas till intervjuer inför tjänstetillsättningen utifrån bedömning av meriter och referenser.

Ämbetsbärare som lämnat sin tjänst bör se till att eventuellt kvardröjande kontakter med församlingsborna inte komplicerar för efterträdaren. Denna fråga kan lämpligen diskuteras vid överlämnandet till efterträdaren på tjänsten.

Diakonens och prästens privatliv

För att leva ”som ett vittne om Guds kärlek och om försoningens hemlighet” krävs medvetenhet om vården av den egna själen. Diakonen och prästen använder sig själv som redskap. Av detta följer att själavård och handledning är nödvändiga inslag i diakonens och prästens liv. Därmed skapas en möjlighet att bearbeta sin tro, så att den integreras och fördjupas under livets gång.

Diakonen och prästen omfattas av sina vigningslöften hela livet. Därför kan ingen skarp gräns dras mellan privatliv och tjänsteutövning. Vigningstjänstens innehavare ska i allt sitt leverne ha Kristus som förebild och själv sträva efter att vara ett vittne och ett gott föredöme för sin omgivning.

Genom goda sociala relationer blir diakonen och prästen en naturlig förebild i ett samhälle där söndring och ensamhet är alltför vanligt förekommande. För den som har familj är det viktigt att eftersträva ett jämlikt förhållande och ett delat ansvar. Det kan finnas en risk att uppgiften som diakon och präst tar så mycket tid i anspråk och ger så stor personlig bekräftelse att de privata relationerna försummas. Denna risk behöver uppmärksammas. Diakonen och prästen drabbas av samma livsproblem och svårigheter som alla andra. Svårigheter och komplikationer i diakonens eller prästens nära relationer eller kärleksrelationer uppmärksammas och skärskådas ofta intresserat av omgivningen. Privata tillkortakommanden kastar lätt sin skugga även över kyrkans budskap och trovärdighet. Då problem uppstår bör diakonen och prästen vara snar att söka hjälp och stöd från själavårdare, familjeterapeut eller i förekommande fall av sin arbetsledning. Klokskap, ömsinhet och barmhärtighet är viktiga för kyrkans ämbetsbärare. Om en diakon eller präst går ige-

nom en skilsmässa, i avsikt att gifta sig med en församlingsbo eller medarbetare, skadas hans/hennes förtroende och han/hon bör vara beredd på att gå vidare till annan tjänst.

Diakonen och prästen bör vara snar att söka professionell hjälp redan vid lindrigt missbruk av alkohol, droger eller sex, liksom vid spelberoende.

Diakonen och prästen bör tänka på att ta hand om sin kropp och komma ihåg att den är den heliga Andens tempel.

Diakonen och prästen har ansvar för att fortlöpande utveckla sin kompetens och skicklighet. Litteraturstudier, handledning, deltagande i fortbildningar, erfarenhetsutbyte kollegor emellan, liksom sund självkritik är alla viktiga instrument för detta.

Det personliga andakts- och gudstjänstlivet är nödvändigt. Att delta i gudstjänster, även då man inte är i tjänst, är en del av den egna andliga utvecklingen och en del av Svenska kyrkans församlingssyn.

Förlåtelse och nåd

Diakonen och prästen har till uppgift att visa på förlåtelsens och nådens möjligheter för alla människor genom att själv leva i försoningen. Det är därför viktigt att påminna om orden som både diakon- och prästkandidaten försäkrar vid vigningen:

Jag, NN, vill med Guds hjälp och förtröstan på Guds nåd leva enligt dessa löften.

*Veni Sancte Spiritus
reple tuorum corda fidelium
et tui amoris in eis ignem accende:
qui per diversitatem linguarum cunctarum,
gentes in unitate fidei congregasti.
Alleluja, alleluja.*

*O du helge Ande, kom.
Fyll dina trognas hjärtan
och tänd i dem kärlekens eld, din levande låga.
Du som från skilda länder och språk
samlar folken i kristen tro och endräkt:
en enda helig kyrka.
Halleluja, halleluja.*

Läsningen av denna *Codex Ethicus* är utmanande för de flesta diakoner och präster. Den är inte till för att döma någon, utan snarare till för att utmana och påminna om i vilka tjänster och sammanhang vigningstjänsten är insatt i. Vigningstjänstens bärare får aldrig glömma att de själva lever av och tjänar genom Guds nåd och att den som har fått mycket förlåtet också kan förlåta mycket. När tjänsten och livet inte blir som vi tänkt det får vi inte glömma att Guds förlåtelse och nåd ständigt vill ge oss nytt liv i frihet.

Hans Stiglund
Biskop

Utgiven av
Luleå stift
Stationsgatan 40
972 32 Luleå

www.svenskakyrkan.se/luleastift